

GÉCZI JÁNOS

Apolló

Sötét természete a napnak
lassan derül ki
átnézve a lombján a fenyőágnak.
Lebeg, háttal a víznek,
majd a levegő átlátszó felvonóján
emelkedik a szikla fölé,
lendül egyre feljebb.
A szírt, borítja kövirózsa, sómoszat
s bár belül tele rakta a kagylók és lábasfejűek váza,
mint zsákot a bezsúfolt sötét,
pínealiget sok tús avarjában hever el.
Monstrum, merő türelemmel lecsutakolva,
méltó talapzata bármi látomásnak.

A levegő remeg, vele a vidék.
Rovar cirpel, kabóca tán, a jelenetből
felriasszon, ki, amit megpillant,
azt jogcím nélkül nézi.
Fényes bőrűnek találok, két vállszögletén
egy pár fekete holdudvarú piros folttal.
Aki őt meglátom, a hős, én vagyok-e,
vagy ő, aki teremt, őt meglátnom?
Mely mítosznak helye húzódik itt meg,
hol vétségek születnek és bűnhődések,
s kitaposva foltban a gyeper, ahová
nézni az elhagyott szülőhelyet visszajár,
mint nappali ragyogás a virágra,
a fő és számos mellékszereplő, hol elmaradt
a seregnyi fő- és mellékszerep?

A fenyőcsúcsok hegységében
a kék kupola alatt lebeg.

Lehetne azt mondani, rácsattan
az antik istenek sorsa, a csőr formájú fátum,
a levelekre hull, mit eddig megkímélt,
a tört lepkeszárny, a potroh maradványa,
hogy legyen a vers olvasójának panaszra tárgya,
de nem.
Elmozdítja a gallyat a kísértő mozdulat,
szemembe csap a Nap.